

Samuel Tongel

ČAJ S MYŠLENKOU

Všichni opustili třídu a zanechali za sebou nevídané ticho, které dodalo celé místnosti. Jeho atmosféru opuštěnosti a smutku. Chlapec v modrém svetru s výraznými znaky obnošení byl jediný, kdo tam zůstal židle byla jako jediná stále připravena k posezení, a vedle ní ležela otevřená taška, ze které čouhalo mnoho papírů popsaných různými útržky z jeho hlavy.

Chlapec věděl, že má ještě dost času na své myšlenky. Dříve by normálně školu opustil s ostatními a vydal se na nádraží čekat v prázdné frontě a v zimě, která je pro únor tak typická. Nyní už ale ví, že je to naprostá hloupost, když má k dispozici prázdnou tichou budovu zejíci teplem.

Jediné co šel ven ze třídy udělat, byl čaj. Hned vedle dveří stál automat, který chlapec zbožňoval právě kvůli tomu, že to byla jediná věc, která mu dokázala ve všedních dnech dodat energii téměř zadarmo. Vytáhl si ze zadní kapsy ošoupanou peněženku a uchoopil mezi prsty poslední desetikorunu, která mu zbyla z peněz utržených o vánocích pod stromečkem. Vhodil jí dovnitř, zvolil si o dva stupně víc cukru a stiskl požadovanou objednávku na citronový čaj. V tichu, které po ukončení vyučování protkalo školu, zněl celý proces tak neobvykle hezky, že chlapec na chvíli zavřel oči a zaposlouchal se do všech mechanismů, které automat vydal. Do vyšoupnutí kelímku, do zabzučení automatu, do nalévání čaje a následného pípnutí, které oznamovalo dokončení.

Vzal si kelímek s horkým čajem a odebral se zpět do třídy ke svému místu, aby se mohl posadit na topení a zadívat se tam, kde mu zrovna zůstane zrak. Byl to pro něho nejlepší způsob jak se odreagovat a odloučit od okolního světa za účelem uvolnění myšlenek k přemýšlení. Pak mohl myslet na věci týkající se něčeho, co lidé nevidí pouhým okem, ale srdcem a duší. A to „něco“ byl svět, který ho naplňoval optimismem a našeptával mu, že vše v jeho životě nad čím si dělá takové starosti, je ve skutečnosti pomíjivé.

Když se chlapec chystal uskutečnit tento denní rituál, jeho zrak ulpěl na úplně jiném místě, než bylo zvykem. Jeho oči se při sedání na topení zastavili u okna, ze kterého měl výhled na křižovatku u pravého křídla školy. V tom okamžiku se u něj začala vyvíjet spousta myšlenek, které si chtěl ihned zaznamenat. Vytáhl ze své tašky blok s pevnou elegantní vazbou a těžkou kovovou propiskou, kterou dostal v den jeho narození.

Křižovatka

Je to k zamyšlení, proč mi tak obyčejný pohled z okna na rušnou ulici přišel zvláštní. Snad se to ale dá vysvětlit tím, že já byl ten, kdo v klidu stál, pomalu dýchal a hleděl s horkým čajem v ruce z okna na lidi, kteří se pohybovali pro mě

nepřirozenou rychlostí. Jejich rychlé pohyby byly samy o sobě důkazem toho, že i rychle dýchají a jsou ve stresu.

Vlastně mi ani na mysl nepřišlo, že by to byl jejich problém a mohli si za to sami. Spíš jsem to dával za vinu době, ve které všichni žijeme. Jsme obklopeni dopravními prostředky, které nám diktují pravidlo být všude včas. Ať už kvůli tomu, abychom stihli autobus, vlak či letadlo, nebo tomu, abychom včas dorazili na místo určení.

Přemýšlel jsem nad tím, jaké byly dřívější doby, kdy auta, nebo jiné technické dopravní prostředky, nebyly zvykem. Lidé si zřejmě nemohli časy určovat na minuty, a myslím, že byli i mnohem více svobodní, protože bylo jen na nich, jak rychle kam dorazí. Bylo to o jejich těle, o jejich nohou, ne o tom, jaké měli auto. Dnes je pro nás fakt, že někdo má auto, důvodem k tomu, abychom po něm požadovali být všude přesně načas. Možná, že jsou auta velkou výhodou díky vzdálenostem, které můžeme denně ujíždět za prací, školou a rodinou, ale také nevýhodou.

Tvrdím to, protože, když se teď dívám z okna na tu křižovatku, vidím rychle chodící lidi a ještě rychleji jedoucí auta, která se zastavují jen na přechodech, protože musí. Když se ale zadívám hlouběji na všechny pohyby, které se tam vyskytují, je to doopravdy tak nepřirozeně rychlé, až je to k pláči. Proč všichni tak spěchají? Proč se nezastaví, nepopovídají si spolu? Proč má každý svoji cestu bez sebemenšího zájmu o druhé? Téměř každý má v uších zastrčená sluchátka a všímá si jen svého světa. Uniká od reality, která je kolem něj. Nemyslím si, že je to úplně špatně, ale je to smutné, protože vzhledem k tomu, že každý je v tom svém, ten reálný svět je nakonec prázdný.

V dnešní době nám mnoho věcí umožňuje utíkat od reálného žití, a právě proto vše vypadá tak, jak vypadá. Každý žije v originálním a odlišném světě od druhých. Málokdo dnes žije ve stejné realitě jako jeho přátelé, kolegové, nadřízení a podřízení. Ve skutečnosti je země jen nutným prostředkem k tomu, abychom mohli žít tam, kde chceme my. Už pro nás ale neznamena nic víc. Není pro nás svět, kde bychom se cítili doma psychicky.

Jen pro ty, kteří ještě chtějí číst, chodí se procházet a přemýšlí nad krásou, která nás obklopuje v přírodě, je země tím, co bývala. Pro ty, kteří dokážou milovat i bez umělých prostředků dodávajících člověku dobrou náladu.

Jsem ještě příliš mladý, abych pochopil, proč je dnes vše tak odlišné a rychlé, než tomu bylo dřív. Jakoby nám snad něco naznačovalo, že bychom měli zpomalit. Možná, že se tak i rychleji řítíme do záhuby.

Chlapec dopil poslední zbytky svého čaje, uklidil blok s propiskou do tašky, zapnul jí a vydal se do šaten. Pomalu si nazul boty, promnul si oči a došel s rozvážnými kroky ke vstupním dveřím. Uchopil kliku, ale pak, po chvilce zamyšlení, sáhl jednou rukou do kapsy, vytáhl sluchátka a zastrčil si je do uší. Pustil si svou oblíbenou hudbu a vydal se do rušné ulice.